

ДИТИНСТВО, ЮНІСТЬ

У селі Рокитне народилася дівчинка, яка, як і її ровесники, пізнаючи навколишній світ, захоплювалася усім новим і цікавим, по-дитячому мріяла. Змалку прагнула до світла, до знань, і не відразу зрозуміла, що багато речей у її житті буде даватися їй важче і складніше, ніж іншим.

Для вготувала Ніні Яківні Кибучевич нелегке життя. Росла у соціально неблагополучній сім'ї — батьки випивали.

Вона — інвалід з дитинства, і єдиний засіб пересування та можливість виходу на люди —

інвалідний візок.

Ніна належить до тих людей, які не опускають руки перед бідом, не плывуть за течією, а борються за своє місце у житті. Ця боротьба піднімає дух, змушує поважати самого себе і викликає повагу інших.

Незважаючи на труднощі, Ніна заочно закінчила середню школу і стала працювати в'язальницею-надомницею у Рокитнівському побутокombінаті. Водночас лікувалася у Київському НДІ ортопедії. Та головне — була

ЖІНКА РОКУ

надія, що і в її становищі можна знайти вихід. І ще — терпіння. Ніна стукала в усі двері і просила лише одного — допомогти їй одержати окрему малосімейну квартиру. В 1990 році їй виділили окреме помешкання.

З дитинства любила багато читати, особливо захоплювалася поезією. Не раз почуття, які переповнювали серце, викладала у віршах. І ще одне захоплення було у Ніни. Оскільки інші радощі життя були їй недоступні, то вишивання стало певною

мірою сенсом буття. Серветки, рушники, килими — усе це зроблено руками Ніни. Разом з тим встигає і в'язати — для себе, для людей.

КОХАНА ДРУЖИНА, ДБАЙЛИВА МАМА

Кожна жінка хоче бути коханою дружиною, хорошою мамою. Але, мабуть, не кожна жінка, маючи інвалідність, зможе випорснути з-під жорстоких обставин буття і все ж таки утвердити себе в житті, а особливо в подружньому.

1993 року, під час лікування в санаторії, вона зустріла свою долю. Ніна Кибучевич та Валерій Азанков прикуті до інвалідних візків. Але вони не злякалися труднощів, що лягли на їх плечі.

Жінкам з Ніниним діагнозом лікарі категорично забороняють народжувати дітей. Говорять, що це загрожує життю — як матері, так і дитини. Але районні лікарі-гінекологи підтримали Ніну. "Будемо боротися" — запевнили твердо, і Нінина тривога зникла. Сімейне життя набуло ще більшого і глибшого сенсу, коли народилася дочка Даринка.

(Закінчення на 2-й стор.)

ЖІНКА РОКУ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

Поставити дитину на ноги — важкий труд навіть для цілком здорових батьків. А Валерій і Ніна Азанкови доглядають доньку самостійно. І все-таки, як це їм нелегко! Адже дитина мала, вимагає багато уваги.

Так уже влаштоване (чи навпаки, невлаштоване) наше життя, що найбільший тягар повсякденних проблем падає на плечі жінки. Ніжне і водночас витривале жіноче серце вміє розуміти чужий біль, нузи негаразди, адже створене воно для добра і милосердя. І Ніна віддає всю ніжність і любов своїй кровинці.

Сьогодні їх домовка сповнена дитячим щебетом і сміхом маленької донечки. Даринка — то їх надія, їх життя, їх майбутнє, їх слід на землі. Для Ніни народження доньки — це самоутвердження, як жінки, дружини, матері. Сім'ї Азанкових важливо довести, що вони — такі ж люди, як інші.

Ніна зі своєю доброю, веселою, життєрадісною вдачею, як тільки може, тягнеться до життя. І радіє, що її мрії здійснюються. У їх сім'ї завжди з теплотою й вдячністю говорять про друзів, яких у них дуже багато не тільки в Рокитному, а й за межами області. Молоде подружжя ніколи не полишає надія, що у біді їх не залишать напризволяще. Вони вміють цінувати людську доброту. Як висловила Ніна, навіть підтримка добрим, лагідним словом іноді означає дуже багато. Двері їхнього дому завжди відчинені для гостей.

ЖИТТЯ ТРИВАЄ...

Людам з таким діагнозом, як у Ніни та її чолові-

ка, необхідно щорічно підліковуватися у спеціальних закладах. Одним із таких є санаторій у Слов'янську Санаторій з відділенням для спинальників — єдине місце, де ці люди почувають себе максимально комфортно. Тут їм легко — і морально, і фізично. Тому що побутові проблеми вирішує обслуговуючий персонал, тому що тут можна прийняти потрібні ванни і масажі, тому що навколо — такі ж люди на візках, інваліди. І вони відчують, що не одні зі своєю бідю, вони тут — серед своїх.

Саме в Слов'янську Ніна і Валерій не тільки лікувалися, а й брали активну участь у різних заходах і спартакиадах, що там проводилися.

У цій спартакиаді Ніна перемогла в багатоборстві і стала "Міс Слов'янськ". А Валерій отримав багато призів і серед них — "Рицар честі". А нещодавно за підсумками районного конкурсу Ніні присвоєно звання "Жінка року -98".

Час іде. Будуються нові й нові плани на майбутнє. Незабаром Даринка піде до школи. Це буде ще одне надзвичайне свято в сім'ї Азанкових.

Одна із мрій цієї дружної родини — отримати більшу квартиру. А ще Ніна має бажання створити районне товариство інвалідів. Вона вважає, що тільки разом вони зможуть допомагати один одному, вистояти проти всіх життєвих труднощів і гідно жити.

В. ІЛЬЧУК,

завідуюча Рокитнівським відділенням соціальної допомоги вдома, обслуговування пенсіонерів, інвалідів та самотніх працездатних громадян.